

Evžen, lovec mužů

Narodil jsem se před třemi lety do početné rodiny, měl jsem snad pět nebo možná šest sourozenců, ale kdo by to počítal, když jsem s nimi naštěstí strávil jen první tři měsíce svého života. Znáte to, takový neodbytný pocit, že do své rodiny nějak nezapadáte, hlavně proto, že přece nemůžete být stejně oškliví jako oni! Všichni včetně mé matky a ostatních příbuzných vypadali, jako by narazili ve velké rychlosti čenicem do zdi a obličej se jim následkem toho sroloval do všech stran, nicméně jako zázrakem zůstaly ušetřeny vypoulené oči. Tělo také nemělo zrovna formu štíhlého chrta, spíš bylo podobné malému soudku piva se čtyřmi nožičkami. Myslel jsem si, že já jsem na tom podstatně lépe, tedy až do okamžiku, než si mě moje nová panička přivedla domů. Prvotní šok jsem zažil hned v chodbě, dvě obrovská zrcadla mi prozradila nelítostnou pravdu, že i já zřejmě strávím život při zemi (a to doslova, neboť naděje, že mi nohy vyrostou víc, než stačí na očichávání nejspodnějších patníků, byla ta tam), a navíc ve stejné podobě jako má matka, otec a sourozenci, všichni se pyšnící průkazem původu a příslušností k plemenu francouzský buldoček.

Má lidská přítelkyně mě ovšem od začátku našeho společného soužití každý den hned několikrát ujišťovala, jak jsem krásný, roztomilý a úžasný. Začal jsem tomu brzy věřit, protože stokrát omílaná lež se přece stává pravdou. Nevím jen, za co se mi chtěla

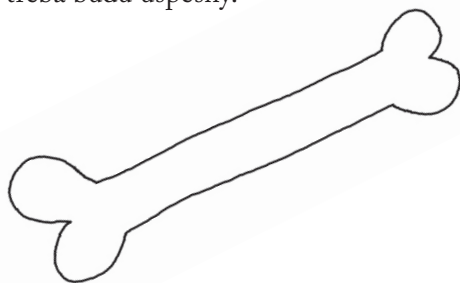
pomstít tím, že mne pojmenovala Evžen. Když to otrěsné jméno s nadšením hlásila do telefonu své nejlepší kamarádce, hned začala hlaholit jakousi přihlouplou rýmovačku „Evžen, lovec žen“. Na druhou stranu by se mi vlastně líbilo lovit nekonečné množství krásných fenek. Jak bych je na svých zavalitých nohou dohonil, sice netuším, ale to bylo vlastně jedno, jsem přece dokonale krásný, roztomilý a úžasný, tak ať přijdou samy.

Pak ale slyším: „Jenže Evžen nebude lovit ženský, pomůže mi třeba konečně ulovit chlapa.“

Hm, tak to je mi tedy úkol, když ani nevím, co to chlap je. Vzhledem k tomu, že moje panička žije sama, tak jsem se domníval, že to bylo něco, co ke svému životu bezpodmínečně potřebovala. Vidíte, ani jsem vám ji vlastně nepředstavil: je to moc pěkná a milá starší fenka, je jí něco přes třicet let. To už je v našem psím světě celkem odepsaná, ale lidi to prý mají jinak. Takže asi i z toho důvodu vypadá stále dost k světu, ovšem hodně pro to i dělá. Například se pořád něčím patlá a voní, to mě hned v novém bytě zaujalo – spousta různých vůní linoucích se ze všemožných škatulek, krabiček a flakónků. Jen nechápu, že lidé mají tak nedokonale vyvinutý čich a nepoznají, jak se stejná vůně line z osvěžovače na záchod i z krému na obličej. Ale kdoví, třeba to tak chtějí. Určitě časem musím ochutnat ten obličejový krém, panička tuhle nahlas četla složení: „Kaviárový výtažek, kakaové máslo, arganový olej...“ Asi to vylepším trochou rozmočených piškotů, sice si nedovedu představit tu chuť, ale na koberec to můžu vyzvracet vždycky. To je mimochodem moje oblíbená zábava, přejít se a pak funět, prdět a někdy i trochu zvracet. Bohužel k ní nemám dost příležitostí, má majitelka

mě krmí celkem střídmě a ani v naší společné domácnosti se nedá moc laskomin vyčenichat. Možná za to může něco, co se nazývá dieta, každý měsíc je módní trochu jiná a žádná ji ještě nepřesvědčila, že všechny jsou k ničemu, protože ona už dokonalá v mých očích dávno je. Dobře, pokud by chtěla přece jen trochu zhubnout, nabízí se varianta, že spolu budeme běhat. Myslím to tedy čistě teoreticky, představte si běžícího buldočka, to přece zavání týráním zvířat, rovnou to vylučuji.

V lidském světě jsem se setkal s více absurditami. Když jsem například udělal loužičku doma, panička se zlobila, ale když jsem počůral trávnick na terase, byl jsem rázem ten nejhodnější pes pod sluncem. V podstatě je mi jedno, kde čůrám, tak proč ne venku, když za to dostanete pochvalu a piškot. Nebo si vezměte tu krásnou situaci, jak po nás čtyřnožcích páníčci ráno v parku nadšeně sbírají naši potřebu do sáčků na exkrementy. Pozorovatel z jiné planety by z jejich horlivosti usoudil, že jim to není k hovnu, naopak, že se jedná o něco cenného, když to celou cestu vláčí a často nás za to i chválí. Promiňte, ale někdy prostě nejde použít jiný výraz, svoji paničku miluju, ale ne, tohle bych po ní fakt nesbíral! Jinak bych pro ni udělal všechno na světě, včetně toho, že jí tedy najdu toho chlapa, psi prý mají lepší čich než lidi, tak třeba budu úspěšný.

Hipster Viktor

Na psím životě ve velkoměstě je fajn, že ho můžete celý prožít v kavárnách a barech. Jsem správný zástupce svého plemene a zrovna moc netoužím po náročných výšlapech do lesa nebo po životě na statku, kde bych se o životní prostor musel dělit se slepicemi a kozami. Po pravdě řečeno mi takový život nahání hrůzu, proto jsem hned při první návštěvě kavárny věděl, že to bude něco pro mě. Sladká vůně dortů, po ránu slaninka s vejci a pohodlí plyšových křesel, decentní hudba a sem tam nějaké jídlo navíc. Stačilo se vždy bezelstně podívat na dámu u vedlejšího stolu, a už mi u čenichu přistál kousek koláče. S radostí jsem vždy doprovázel svou paničku na ranní kávu, odpolední čaj nebo večerní drink, prostě kdykoli jsem zaslechl slovo káva nebo kavárna, už jsem stál nadšeně u vchodových dveří od bytu.

Jenže život není procházka růžovým sadem, takže i k nám dorazil ten přihlouplý trend podniků, ve kterých si připadáte jako na staveništi, k sezení jsou v lepším případě k dispozici židle, které mají svou slávu dávno za sebou, v horším se sedí na krabicích od banánů nebo na dřevěných paletách. Mám sice štěstí, že mi s sebou panička nosí měkkou deku, ale co její pozadí?

To vše by ještě nebylo tak hrozné. Opravdovou tragédií je, že avokádový toast chutná jako břečka a z tofu mentálně

zvracím, kdykoli si na ně vzpomenu. Naštěstí jsem byl ušetřen ochutnávky sójového latté, ale vzhledem k tomu, že tofu má prý něco společného se sójou, raději si to nechci ani představovat. Na druhou stranu je pro lásku potřeba nějaké té oběti, takže když si panička vymyslela, že teď musíme chodit do tohoto typu kaváren, souhlasil jsem. Hlavně proto, abych jí udělal radost.

Za naši první návštěvu tohoto prudce moderního a designového místa (rozumějte čtyři nahrubo omítnuté stěny, pár chatrných židlí a lavice, které asi ukradli ve školní tělocvičně) může paniččina kamarádka, která nás vylákala se slovy: „Sem chodí všichni, prostě tam musíme jít.“ Ehm, k veterináři taky

chodí všichni, a rozhodně tam nemusím, a hlavně nechci chodit! Doma probíhaly asi dvouhodinové přípravy s cílem vypadat co nejvíc ležérně a nedbale. Sice nechápu, proč to trvalo tak dlouho, byla to ale hotová věda. Vybrat si oblečení zabralo snad hodinu, jedny kalhoty byly moc upnuté, druhé zase málo, třetí měly divnou barvu a při čtvrtých už jsem to vzdal a usnul s pocitem, že je fajn mít jen jednu srst a nemuset se pořád převlékat. Když jsem se později probudil, panička zrovna řešila účes, snažila se ze svých chlupů na hlavě (lidi jim prý říkají

vlasý) vytvořit jakýsi uzel. Zkoušela to snad desetkrát, přitom ten první výtvar už stejně neměla šanci překonat, ale i tak jí to slušelo – a pěkná kostkovaná košile dokonce ladila s mým obojkem. V chodbě mě ještě zastavila, podrbala a s piškotem v ruce prohlásila:

„Hodný Evženek, teď si nechá dát šáteček a půjdeme!“

Šáteček? Tak to zase prrrr, to jsme si nedomluvili! Jsem sice dobrák, ale proboha, co si o mně pomyslí vlčák Ron od naproti a ta pudlí kráska Jessi z vedlejšího bloku, jestli mě uvidí s tou červenomodrou příšerností se vzorkem buldočků kolem krku?! Nikam nejdu! Dobře, tak ještě dva piškoty, a pokud potkám jakéhokoli psa, budu dělat, že neexistuju. Poslední kontrola v zrcadle, panička vytáhla ještě dva tři prameny z rozcuchu na hlavě, já se při zhlédnutí svého odrazu pomodlil, abych se stal na chvíli neviditelným – a vyrážíme.

Po příchodu do kavárny jsem ihned zaznamenal převahu osob mužského pohlaví, které si byly neuvěřitelně podobné, ale po jejich bližším čichovém prozkoumání mi bylo jasné, že nešlo o příbuzné. Všichni do jednoho byli podivně zarostlí ve tváři, přičemž někteří připomínali špatně natrimovaného foxteriéra a pár z nich v obličejí vypadalo jako středně chlupatý angrešt. Až na několik výjimek měli kostkované košile (aha, proto si panička tak vybírala oblečení, možná tady za ten dress code rozdávají něco zdarma) vyhrnuté nad lokty, ležérně vystrčené jedním cípem z obnošených kalhot, a všichni bez výjimek se tvářili stylem „právě jsem přišel z lovu bobrů“. Což byla minimálně ve velkoměstě zajímavá póza, možná na to lákali lidské